

A szellemi árvaság gyökereinek a feltárása

Lányom, Sarah életének első 14 évében ritkán volt képes arra, hogy engem, mint apját elfogadjon olyan biztos pontként, ahol szeretetet (ragaszkodást), megerősítést, biztonságot, vigasztalást, védelmet kaphatott volna. Saját sérült szívem eredményeként szenvtelen, heves és nyers (szigorú, kemény), tekintély-elvhez ragaszkodó apa voltam, aki engedelmességet követeltem. Nagyon kicsi képességem volt arra, hogy kifejezzem szeretetemet és gondoskodásom, habár mélyen szerettem gyermekeimet. Korai éveiben Sarah erős akarattal, függetlenséggel és gyakran daccal reagált erre. Serdülő évei csak súlyosbították a helyzetet.

Azután, 1995 novemberében kaptam egy személyes kijelentést az Atya szeretetéről. Karakterem radikálisan átalakult, megváltozott kevesebb, mint egy óra alatt. Trisha azt mondta, személyiségem többet változott, ebben a pillanatban, az Úrban, mint az elmúlt 15 évben. Egy türelmetlen apából, akinek nem volt meg a képességem, hogy meghittségben legyek a gyermekeimmel, átformálódtam egy szelíd, vigasztaló, szerető, gyengéd apucivá. Szívem változását követően Sarah kételkedve figyelt, hogy lássa, megváltozásom végleges lesz-e. Még mindig követtem el hibákat, de ahelyett, hogy mentegettem volna magam, ahogy a múltban, az esetek 90%-ában végül **odamentem hozzá alázatos szívvel és bocsánatot kértem tőle, amiért rosszul képviseltem az Atya szeretetét**. Néhány hónapba telt, mire Sarah **megkockáztatta, hogy megnyissa előttem a szívét**, de amint megtette ezt, kapcsolatunk a következő 3 évben fokozatosan javult. Ahogy elkezdte egyre szabadabban elfogadni ragaszkodásom, szeretetem és szülői voltom, lágyabb lett és kevésbé dacos. Elkezdte kifejezni a tisztelet (megbecsülés) és elfogadás érzelmét felém, amikor sokkal inkább apaként cselekedtem, ő pedig sokkal inkább, mint kislány. De lehetsz te törvényesen fiú vagy lány, élhetsz a tökéletes szeretet otthonában, mégis választhatod azt, hogy nem fogadod el a szeretetet, vagy a szülőséget! Csak kérdezd meg a tékozló fiút és a bátyját (Lk. 15.)!

Még ebben az újra megtalált meghittségben is, ami Sarah és én köztem volt, kezdtem észrevenni az életében egy családi rendet. Amikor minden jól ment, képes volt elfogadni a szeretetemet és intésem. De amikor a dolgok rosszul mentek az iskolában, a gyülekezetben, vagy otthon, gyakran bezárta a szellemét felém és elszigetelte magát, még akkor is, ha semmi rosszat nem tettem neki. Az én örömteli és csacsogó „apuci kislányából” át tudott váltani egy olyan valakibe, aki visszahúzó, komor árvaként cselekszik. Képes volt úgy élni az életét, mintha nem lenne szerető és megerősítő otthona, egy biztos helye, ahol állandóan azt hallotta anyucitól és apucitól, amint azt mondják, hogy ő az a gyerek, akit ők szeretnek, és akiben kedvüket lelik. Az Atya gyermekei közül sokan élnek az életüket ilyen módon, állandóan harcban az elutasítás, függetlenség, elszigeteltség, lehangoltság érzésével. Túl gyakran úgy élnek az életüket, mintha nem lenne otthonuk, vagy szerető Atyjuk.

Egy keresztény számára az otthon az a hely, ahol állandóan halljuk Atyánk hangját, aki ezt mondja: „Te vagy az a gyermek, akit szeretek, és akiben kedvem lelem!” Amikor azt érezzük, hogy igazán otthon vagyunk az Atya szeretetében, nem harcolunk állandóan a félelemmel, aggodással, bizonytalansággal, kéjvággyal, káros szenvedélyekkel, kényszerekkel (erőszakkal), agresszív küzdéssel. Amikor nem érezzük magunkat otthon, biztonságban és nyugalomban az Atya szeretetében, nagyon könnyűvé válik, hogy úgy éljük az életünket, mintha nem lenne otthonunk. Szellemi árvaként érezzük magunkat, azt érezve, hogy nincs egy biztos és biztonságos helyünk az Atya szívében, ahol ő megvéd

minket, megerősít, gondoskodik rólunk, kifejezi irántunk a szeretetét, egy hely, ahová tartozunk.

Kövesd az itt említett pontok 12 lépcsős fejlődési folyamatát és lásd meg, hogyan vonatkozhatnak azok a te életedre. Gyermekként Sarah elkezdett (1) azokra a **HIBÁKRA KONCENTRÁLNI**, amiket bennem látott. Nem értette, hogy viselkedésem és tetteim, **amik rosszul képviselték feléje a szeretetet**, gyakran az én be nem gyógyult és fiatal koromból eredő, rejtett, belső fájdalommból fakadtak. Külső fájdalom nem vele volt kapcsolatos, bár ő **személyes elutasításként fogadta és ez (2) CSALÓDOTTÁ, BÁTORTALANNÁ ÉS SEBZETTÉ** tette őt. Fájdalmai és ítélkezései következtében (3) ELVESZTETTE a SZÜLŐI TEKINTÉLYBE VETETT ALAPVETŐ BIZALMÁT.

Az alapbizalom nem az egymásban való hit vagy bizalom képességét jelenti: Ez az a képesség, hogy nyitva tartod-e a szíved mások felé, különösen, ha azt hiszed, hogy mások motívumai, vagy céljai nem tiszták. Az alapbizalomnak nyitott szíve van. Ez az, amikor megkockáztatod a megtámadhatóságot; még ha az megsebez is téged, nyitott maradsz és nem zárod be a szellemed. Az alapbizalom az, amikor képes vagy megindulni a másokban lévő gyöngeség miatt, mindegyik esetben elfogadod Isten gyógyító érintésének a pillanatát, és nem szaladsz el. Képes vagy kockáztatni, hogy újra gyermekies légy és elfogadj szeretetet és gondoskodást. Az alapbizalom alapvetően fontos az egészséges kapcsolatok (fel) építéséhez. Alapbizalom nélkül, különösen a tekintélyben lévők felé, a kapcsolatok könnyen működésképtelenné válnak: „Nem bízom meg benned eléggé ahhoz, hogy beszéljek az érzelmeimről.” Ha nincs benned alapbizalom, lehet, hogy harcolsz a büszkeséggel, félelemmel, függetlenséggel, kontrollal. Így nagyon nehézé válik, hogy szeretetet és vigasztalást fogadj el (kapj) Istentől és másoktól. A meghittség elveszett!

Ahogy, Isten folyamatosan állította helyre a családunkat, Sarah elkezdett egy bizonyos mértékig újra bízni bennem; mégis, amikor elutasítást kapott másoktól a mindennapi élete során, még mindig volt benne az **(4) ALÁVETÉSTŐL VALÓ FÉLELEM**, hogy szeretetet, vigasztalást és intést fogadjon el tőlem. A szeretet, vigasztalás és egészséges intés mind az egészséges kapcsolatok része és vannak dolgok, amiknek késznek kell lennünk alávetni magunkat. Az alávetettség görög szó, ami azt jelenti: **magadat valami alá helyezni és felnyomni (felemelni)** ugyanabban az időben. Az alárendeltség nyitott szellemet feltételez, amely képessé tesz minket, hogy hűségesek, sebezhetőek és őszinték legyünk a kapcsolatainkban. Az alávetettség az alázat cselekedete, és annak elfogadása, ami felszabadítja Isten kegyelmét és képességeit életünkben és segít megszabadulni a kapcsolatokkal összefüggő félelmeinktől, és bizonytalanságainktól.

(1Pt. 5, 5-7. „Hasonlatosképpen ti ifjabbak engedelmeskedjétek a véneknek: mindnyájan pedig, egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. Minden gondotokat ő reá vessétek, mert néki gondja van reátok”.)

Mivel Sarah élete korábbi szakaszában megsebesült azáltal, hogy én rosszul képviseltem feléje az Istentől származó SZERETŐ TEKINTÉLYT, így az alárendeltségtől való félelme (5) ZÁRT SZELLEMET eredményezett felém az ő szüksége idején, úgy érezte, nem tudja megkockáztatni, hogy sebezhető legyen, és nyitva tartsa a szellemét felém. Ez **(6) FÜGGETLEN SZELLEMHEZ** vezetett: „Tudat alatt nem vagyok képes bízni benned (abban), hogy segítesz nekem, ezért inkább mindent magam intézek.” **A függetlenség** gyakran azt okozza, **hogy elrejtjük, vagy letagadjuk a fájdalmunkat, így elkezdjük (7) KONTROLLÁLNI A KAPCSOLATAINKAT**

haraggal, passzivitással, elszigeteléssel, vagy „hírek/sport/időjárás” játékokkal (beszédtémákkal). KAPCSOLATAINK (8) FELSZÍNESEK LESZNEK, mivel félünk igazán megnyitni a szívünket az emberek felé, mert félünk, hogy újra megsérülünk. Senki sem ismer minket igazán. Különösen azokkal vagyunk távolságtartók, akik tekintélyben vannak, vagy éppen azokkal, akik tudnának segíteni vigasztalással, bölcs tanáccsal, szeretettel, elfogadással és valakihez tartozással. Lehet, hogy úgy találjuk magunkat, hogy **(9) NAGYON KEVÉS EGÉSZSÉGES TÁMOGATÓ ÉS ERŐSÍTŐ KAPCSOLAT VESZ KÖRÜL BENNÜNKET.** Az egyedüllét és elszigetelés érzésével küzdünk, még a barátok és a család körében is. **BELEESÜNK ABBA AZ ISTENELLENES HITBE, HOGY (10) SZELLEMI ÁRVAKÉNT ÉLJÜK LE AZ ÉLETÜNKET.** Megmaradunk abban az érzelemben, hogy nincs biztos helyünk, senki sem törődik a lelkünkkel, senkiben sem bízhatunk, hogy megerősítsen és intsen minket. Nincs hely, ahova tartoznánk, és védelmet kaphatnánk. Így a szellemi árva **(11) ELKEZD VIGASZTALÁST, ÖNAZONOSSÁGOT TALÁLNI, a KÖVETKEZŐ HAMIS VONZALMAK EGYIKÉBEN, VAGY TÖBBEN AZOK KÖZÜL!** Birtoklásban, a **biztonság megtalálása** pénzben, vagy dolgokban pl. hobbik — káros szenvedélyek, vagy kényszerek, az alkohol, drogok, étel, erkölcstelenség stb. pozíció — harcol a középpontba kerülésért, hogy elfogadottságot találjon, emberek dicséretéért szolgál „nyalizik” keresi az erőt, amivel saját életét és elhívását kontrollálhatja.

A végső eredmény **(12) EGY OLYAN SZEMÉLY, AKI NAGY NEHÉZSÉGET TALÁL A SZERETET, ELFOGADÁS, INTÉS ÁTVÉTELÉBEN ISTENTŐL, VAGY MÁSOKTÓL,** különösen azokban az időszakokban, amikor úgy érzik, elbuktak, vagy amikor azt hiszik, hogy mások buktatták el őket. Mivel nehéz dolog számukra az elfogadás, az igazi meghittség mulandó dolog, így az Istennel való kapcsolatukat gyakran cselekedeteikre, ajándékaikra, fegyelmükre, kötelességükre és hiper-vallásos aktivitásukra összpontosítják. Lehet, hogy arra is képtelenek, hogy egyáltalán egészséges kapcsolatot tartsanak fenn Istennel. Másokkal való kapcsolataik, különösen a családjukban - gyakran a többiek teljesítményétől függ. **Mert lehet, hogy félnek saját gyengeségük lelepleződésétől, fenyegetve érzik magukat, vagy visszahúzódhatnak, ha mások túl közel kerülnek rejtett belső fájdalmukhoz.** Hajlamosak arra, hogy nagyon könnyen meglássák mások hibáit, és hogy igazolva lássák a távolságtartást azon gyengeségek miatt, amit másokban látnak. A kritizálásban, vagy mások leértékelésében nagyon körmönfontak lehetnek mind gondolatvilágukban, mind beszélgetéseikben.

Az Atya szeretetéről való kijelentés megtapasztalását és az élet olyan módon való élését, mint akiknek van otthonuk, gyakran hátráltatja életükben a fegyelmezéstől való egészségtelen félelmük.

*(Zsid. 12. 5-6 „És elfeledkeztetek-é az intésről, a mely néktek, mint fiaknak szól: Fiam, ne vedd meg az Úrnak fenyítését, se meg ne lankadj, ha ő dorgál téged; Mert **a kit szeret** az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, a kit fiává fogad”.)*

Megjegyzés: A zárójelben lévő részt kifejejtette a szerző az idézetből, ami a fenyítés legfontosabb motívumáról, a (félő) szeretetről szól, ami nélkül a fenyítés nem éri el a célját. A szeretetlen fenyítés keménységet, ellenszegülést, makacsságot, haragot, egészségtelen félelmet vált ki. Látszat-engedelmességet, vagy lázadást hoz létre. Lerombolja a bizalmat, a hitet a szülő jóakarátában, megnehezíti a belátást, a szív szerinti elfordulást a rossztól, az igazságosság helyreállítását és a kapcsolatban a szeretet helyreállítását. Szintén, zárt szellemet eredményez. (A fordító).

Zsid. 12. 7-10. „Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, a kit meg nem fenyít az apa? Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, melyben mindenképp részesültek, korcsok vagytok és nem fiak. Aztán, a mi testi apáink fenyítették minket és becsülték őket; avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-e a lelkek Atyjának, és élünk! Mert ám azok kevés ideig, tetszésük szerint fenyítették; ő pedig javunkra, hogy szentségében részesüljünk.

Zsid. 12. 11 „Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazság(osság)nak békességes gyümölcseivel fizet azoknak, a kik általa gyakoroltatnak”.

Amikor úgy tűnik, hogy rosszul mennek a dolgok, önkéntelenül azt gondoljuk, hogy bölcs dolog távolságot tartanunk másoktól és az Atya Istentől is, és megpróbálhatjuk a fájdalmat és csalódást magunk kezelni. Az alapvető-bizalom hiánya lehet a valóságos gyökér. Amíg az istenről alkotott képünk félelmet és kárhóztatást terem bennünk, nem pedig könyörületet és megbocsátó szeretetet, könnyebb lesz sokkal inkább árvaként (szolgaként) mint fiúként viselkedni.

17 évesen Sarah néhány hétig mély elutasításon ment át az iskolában. A személyes krízis időszakában még egyszer elszeparálta magát tőlem a szüksége idején. Fájt a szívem attól az elszeparálástól, amit éreztem. Vágytam arra, hogy odafusson szerető ölelésembe, hogy felszáríthassam szeméből a könnyeket és tarthassam őt addig, míg az elutasítás fájdalmai megszűnnek. De úgy tűnt, valami belül arra vezette őt, hogy elzárja magát éppen attól a valakitől, aki szerette őt, és aki leginkább vigasztalhatta volna őt: **az apucija.** Éppen amikor a megerősítés és elfogadás és hovatartozás az apucija karjaiban csak lépésnyire voltak tőle, még egyszer beleesett a szellemi árvaság érzelmi gyökereibe és Isten-ellenes hitébe. Az a távolság, amit éreztem, egy mély belső fájdalommal (szomorúsággal) töltött el és azzal a kiáltással: „Mit tettem, ami azt váltotta ki, hogy elzárta szívét a szeretetemtől!”

A magányossággal, bizonytalansággal és félelemmel való naponkénti harc 3 hete után végül odajött Trishához és énhozzám és megkért minket, hogy imádkozzunk érte. Imánk valahogy így hangzott, „Atyám, mutasd meg nekünk, Sarah életének mely időszakában szűnt meg engem apucijának elfogadni, és megengedni nekem, hogy vigasztaljam, és védjem szülőként őt?” Néhány perc eltelt, aztán Sarah visszaemlékezett egy incidensre 5 éves korából, amikor szaladt és felugrott az ölembe mialatt én ültem. A térde megütött egy nagyon intim helyen, és önkéntelen válaszként a nagy fájdalomra, keresztül dobtam őt a szobán át a díványig. Fizikailag nem sérült meg, de elkezdett megállíthatatlanul sírni, amint az alapvető-bizalom összetört. Nem szándékosan sebeztem meg őt. Ez saját fájdalommiatti reakció volt. De az én kicsi lányom, aki arra volt teremtve, hogy odafusson az apucija karjaiba, és szeretetet és vigasztalást kapjon, elvesztette az alapvető bizalmát és az alávetéstől való félelem az én szeretetem felé kezdett gyökeret verni az elméjében, akaratában és érzelmeiben. A szellemi árvaság érzelmének gyökere öntözve volt, és növekedett az évek során, azért, mert én nem voltam képes gyengéd szeretetet, gondoskodást és ragaszkodást kifejezni, és az ő erre való reakciója és ítélete miatt is.

Amíg ennek az 5 éves kislánynak ezért az emlékéért imádkoztunk, Sarah 15 percig megállíthatatlanul sírt a karjaimban, amint a kifejezett szeretet, vigasztalás és megbocsátás elkezdte a gyógyító és helyreállító alappizalom kifejlését. Ettől a naptól kezdve Sarah számára az a képesség, hogy bízson bennem olyan időszakokban, amikor szüksége van vigasztalásra, gyógyulásra és intésre, állandóan növekszik.

Ennek eredményeképp Sarah adott nekem egy drága és megfizethetetlen ajándékot, annak a tudatát, hogy most már különleges helyem van a szívében, mint ahogy neki mindig is volt az enyémben! Ez sok keménységet és félelmet összetört Sarah szellemében, és kapcsolatai egyre egészségesebbé váltak. Örömet talál abban, hogy úgy fogadja el az életet, mint egy olyan lány, akiben anyucija, apucija kedvét leli. Többé már nem úgy éli az életét, mint akinek nincs otthona. Most, amikor 19 éves és csodálatos hölgygé fejlődik az, az érte mondott imánk, hogy Isteni csere történjen. Az apucijától, aki számára a biztonság, vigasztalás és szeretet forrása, menjen a mennyei Atyához, aki az egyetlen, akiben képes lesz nyugalmat, biztonságot és önazonosságot találni. Naponta hallja meg az ő hangját, amint tisztán ezt mondja neki: „Sarah, te vagy az a lány, akit szeretek, és akiben kedvemet lelem!” Többé már nem **szellemi árvaként** élve, hanem otthon az Atya szeretetében!

A szellemi árvaság érzelmének gyökere egyik legnagyobb akadály a annak, hogy az emberek megkapják gyógyulásukat és kifejezett szeretetben, meghittségben és egészséges kapcsolatokban járjanak. **Fontos, hogy az alapbizalom helyreálljon** kell, hogy naponta elég biztonságot érezzünk arra, hogy elfogadjuk azt a szeretetet, amire szükségünk van ahhoz, hogy meggyógyuljanak sebzett szíveink. Minél több szeretetet és vigasztalást vagyunk képesek elfogadni, annál kevésbé fogunk félni attól, hogy megnyissuk szívünket meghitt, szerető kapcsolatokra. Késznek kell lennünk arra, hogy elengedjük azt a kényszerű szükségünket, hogy elnyomjuk gyermekkori fájdalmainkat és kontrolláljuk az érzelmeinket — mindezt azért, hogy, megnyithassuk a szívünket az Atya gyógyító szeretetének elfogadására, és hogy másokkal igazi meghittségben járjunk. **Az egy meghatározható pillanat, amikor az alapbizalom elveszett és az a képesség, hogy elfogadd a szeretetet és gyógyulást, leblokkolt.** Találj egy csendes helyet imádkozni és várj az Úrra. Hagyd, hogy az elmédet megérintsék ennek a napnak az érzelmei. **Hol volt Jézus azon a napon? Nem voltál egyedül. Attól a pillanattól kezdve, hogy megfogantál anyád méhében, Isten nem hagyott el és nem volt távol tőled**

(Zsolt. 22. 9-11 „Az Úrra bizta magát, mentse meg őt; szabadítsa meg őt, hiszen gyönyörködött benne! Mert te hoztál ki engem az anyám méhéből, és biztattál engem anyámnak emlőin. Születésem óta a te gondod voltam; anyám méhétől fogva te voltál Istenem”. Zsolt. 139, 13-16. „Bizony te alkottad veséimet, te takargattál engem anyám méhében. Magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztettél. Csodálatosak a te cselekedeteid, és jól tudja ezt az én lelkem. Nem volt elrejtve előtted az én csontom, mikor titokban formáltattam és idomítottam, mintegy a föld mélyében. Látták szemeid az én alaktalan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, a melyeken formáltatni fognak; holott egy sem volt még meg közülük”. És. 49, 15-16 „Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledkezem. Ímé, az én markaimba metszettelek fel téged, kőfalaid előttem vannak szüntelen”. Zsid. 13, 5-6. „... mert Ő mondotta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled; Úgy hogy bizvást mondjuk: Az Úr az én segítségem, nem félek; ember mit árthat én nékem”?)

Megígérte, hogy nem hagyja, hogy árvának érezd magad. El fog jönni hozzád

(Zsolt. 27, 10. „Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához vesz engem”. Jn. 14, 18-23 „Nem hagylak titeket árvakul; eljövök ti hozzátok. Még egy kevés idő és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok engem: mert én élek, ti is élni fogtok. Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti én bennem, és én ti bennetek. A ki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig

engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak. Monda néki Júdás (nem az Iskáriótes): Uram, mi dolog, hogy nekünk jelented ki magadat, és nem a világnak? Felelt Jézus és mondta néki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk”.)

Soha nem volt egyetlen olyan pillanat sem, amikor Isten nem követett szeretetével és nem keresett téged, hogy megtisztítson és helyreállítson téged.

(Jer. 1, 5. „Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijöttél, megszenteltelek; prófétának rendelvelek a népek közé”. Jer. 31, 3. „Messzünnen is megjelent nékem az Úr, mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztetem reád az én irgalmasságomat”. És. 53, 4-5. „Pedig betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozta, és mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulunk meg”. És. 66, 11-13. „Hogy szopjatok és megelégedjete megvigasztaltatásnak emlőjén, hogy igyatok és örvendeztetek dicsőségének bőségén. Mivel így szól az Úr: Ímé kiterjesztem rá a békességet, mint egy folyóvizet, és mint kiáradt patakot a népek dicsőségét, hogy szopjátok; ölben fognak hordozni, és térdeiken cirógatnak titeket. Mint férfit, a kit anyja vigasztal, akként vigasztallak titeket én, és Jeruzsálemben vesztek vigasztalást”!)

Nem azt mondom neked, hogy használd a képzeleted, vagy a vizuális képességeidet, de **kerülj érintkezésbe annak a pillanatként a fájdalmával és magányával, amikor levágtad magadat a szülői szeretet elfogadásáról.** Nézz körül az elmédben és lásd meg, mit tett Jézus, amikor bezártad szívedet a szeretet előtt. Láthatod őt? Mit mond Ő neked? Légy csöndben és figyelj! Hagyd, hogy elmondja neked a vigasztalás, elfogadás és hovatarozás szavait. Még ha úgy érzed is, hogy semmit sem kapsz, elmélkedj a felsorolt igéken. Játssz, (vagy hallgass) valami szelíd lány zenét, ami kifejezi az Atya szeretetét irántad, és hagyd, hogy örüljön fölötted (neked) énekléssel amint arra vársz, hogy megtapasztald szeretetét és az alap-bizalom helyreállítását.

(Sof. 3, 17. „Az Úr, a te Istened, közötted van; erős ő megtart; örül te rajtad örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez neked”.)

Valóban tökéletesen és feltétel nélkül szeret és elfogad téged. Semmi sincs, amit egy baba tud tenni azért, hogy szeressék, de elfogadja! Csak hagyd, hogy ledőljenek a félelem és a bizonytalanság falai, s az Ő tökéletes szeretete kiűzze az alávetéstől és az egészséges szerető kapcsolatoktól való félelmet.

Szeretetre vagy teremtve! Az a rendeltetésed, hogy szabadon elfogadhass és adhass szeretetet!

(1Jn. 4, 16-19. „És mi megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet; és a ki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is ő benne. Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalunk van az ítélet napjához, mert amint ő van, úgy vagyunk mi is e világban. A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár: a ki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben. Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket”! 1Móz. 1. 26. „És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon”.)

Az Atya szeretetében Jack & Trisha Frost

Szolgásgból a fiúságba

A legfrissebb havi leveleinkben megosztottam, hogy amit a természetes világban látunk megtörténni, az gyakran annak a visszatükröződése, ami a szellemi világban kezd megvalósulni. 1Kor. 15, 46. Szeretném ezt röviden áttekinteni és erre építeni. Úgy tűnik, ma a földön a leginkább uralkodó szellem Ismael szelleme (Árva szív), aki harcban áll Izsák szellemével (a fiúság szellemével). Ugyanaz a szellem, amelyik, felszabadítja a terrorizmust a földön, minden társadalomban elterjedt. A versengés, irigység és féltékenység erőszakot szül, mind a természetes, mind a szellemi világban, amint egymással versengünk az emberek szívéért és keressük saját „országunk” megerősítését, stabilizálását. Elfogadás, fontosság és önazonosság keresésünk gyakran birkózó meccset eredményez, amint megragadjuk azt, amiről úgy véljük, hogy jogosan a miénk. A politikában, a munkahelyen, a szórakoztató iparban és sportban, de szomorú, hogy még a gyülekezetben is magától értetődő, elfogadott ez. Az eredmény egy „szent háború” lehet, amit azok, akiknek árva szívük van, öntudatlanul indítanak el, amint testvéreikkel pozícióért, tekintélyért és örökségért harcolnak.

Ismael (jelentése „akit Isten meghallgat”), Ábrahám elsőszülöttje volt, akit Hágár, Sára szolgálója szült. 14 éves korában Ismael a pusztába kényszerült, távol apjától a két asszony egymás közötti féltékenysége és vetélkedése miatt, hogy kinek a fia lesz Ábrahám örököse. (1Móz. 21, 9-21.) Az arab történészek az arabokat két fajra osztják: (1) tiszta arabok, Joktán leszármazottai és (2) keverék arabok Ismael leszármazottai. Az 1Móz. 16, 12. és 25, 18, próféciai most is, és mindig igazak voltak. „Az pedig vad természetű ember (angolban vadszamar, ami kifejezi a makacsságot is) lesz: az ő keze mindenek ellen, és mindenek keze ő ellene; és minden ő atyjafiának ellenében üti fel sátorát” „Mindен atyjafiával szemben esett az ő lakása”. Attól a pillanattól fogva, hogy Ismael megtapasztalta az apja elutasítását, a következő 3900 éven át sok Ismael leszármazottjának viselkedése, hajlama (természete) életmódja, szokásai, kormányzata vagy ruházata semmit nem változott. Ami szintén nem változott, az a feszültség, ami aközött, a személy között van, aki úgy éli az életét, mint akinek nincs otthona (árvaság szelleme), illetve aközött van, aki biztos apjának szeretetében és szívében. (Fiúság szelleme) A gyülekezetben gyakran nehezen lehet megmondani 1-1 személyről, hogy vajon az árvaság, vagy a fiúság (beleértve a lányságot) szellemében jár-e. Lehet valakinek látszólag (kívülről) minta a szolgálata, áldozata, önfegyelme és látszat-hűsége, de addig nem tudod, mi van belül, amíg össze nem ütközik valakivel. Akkor a szív magatartása előjön egy olyan pillanatban, amikor úgy érzik, nem kapják meg azt az elismerést vagy jóindulatot, amit megérdemelnek. A különbség valahogy a szív indítékaiban és céljaiban van. Nézzük át a következő táblázatot és lássuk meg, mi derül ki, amint definiáljuk a **szellemi árvaságot**, illetve **fiúságot**, és szembeállítjuk őket egymással.

Árva szellem

Fiúság szelleme

Úgy látod Istent, mint Mester.	Istenről való elképzelésed	Úgy látod Istent, mint szerető Atyát
--------------------------------	-----------------------------------	--------------------------------------

Független, önmagában bízó	Függőség	kölcsönösen egymástól függő, (egymásra utaltság) Beismeri a szükségét
A törvény szeretete által él	Teológia	A szeretet törvénye által él
Bizonytalanság, békesség hiánya	Biztonság	Megnyugvás és békesség
Törekvés, küzdés az emberek elfogadásáért, dicséretéért és jóváhagyásáért	Elismerés, méltánylás jóváhagyás szüksége	Teljesen elfogadott Istennél és megigazult kegyelem által
Személyes teljesítmény elérésére való vágy, ahogy keresi az Istennek és embereknek való tetszést, vagy semmilyen motívum nincs	Motívum a szolgálatban	Olyan szolgálat, amely azon a motívumon alapul, hogy mély hálát érez, mert teljesen elfogadott és feltétel nélkül szeretett Istennél
Kötelesség és Isten kedvének keresése vagy semmilyen motívum	Motívum a keresztény tanítványságban	Öröm és gyönyörűség
Muszáj szentnek lenni, hogy tetsszél Istennek, és ilyenformán még jobban növekszik a szégyen és büntudat érzése	Motívum a tisztaságra	Szent akar lenni, hogy semmi se akadályozza az Istennel való intim kapcsolatát
Önelutasítás a másokkal való összehasonlításból fakadóan	Énkép	Pozitív és megerősített, mert tudja milyen érték Istennél
Vigasz keresése hamis szeretetben, (ragaszkodás) függőségekben, menekülés, elfoglaltságok, szuper vallásos tevékenységek	A vigasztalás forrása	Időt keres a csendességre, az egyedüllétre és megpihenésre az Atya szeretetében és jelenlétében
Versengés, rivalizálás, féltékenységek mások sikerei és pozíciója felé	Egyenrangú kapcsolatok	Alázat és egység, ahogy értékelsz másokat és képes vagy együtt örülni sikereikben és áldásukban
Vádolás és a hibák kitakarása abból a célból, hogy jobbnak tűnj mások befekettése árán	Mások hibáinak a kezelése	A szeretet betakar, ahogy keresed mások helyreállítását, szeretet és kedvesség szellemében
Úgy látja a hatalmat, mint fájdalmi forrását, bizalmatlan felé, hiánya az alávetés szívbeli magatartásának	A hatalomról való látás	Tiszteletteljes úgy látja a hatalmat és a benne levőt, mint Isten szolgáit a jóra az életében
Nehézségek az intés elfogadásában, muszáj jónak lenni, különben hamar megsérülsz, bezárod a szellemed a fegyelmezés elől	Az intésről való látás	Úgy látod az intést, mint áldást és szükségét az életedben, mert így a hibáid, gyengeségeid lelepleződnek, hogy meghaljanak

Őrzött és feltételekhez kötött, mások teljesítményén alapul, ahogy saját szükségeidet keresed betölteni	A szeretet kifejezése	Nyitott, türelmes, gyengéd, ahogy leteszed életed, napirended azért, hogy mások szükségait betöltsed
Feltételekhez kötött és távoli	Isten jelenlétének érzékelése	Közeli és intim
Kötelékben	Állapot	Szabadság
Szolgaként, rabszolgaként érez	Pozíció	Fiúként/lányként érez
Szellemi ambíció, buzgó vágy valami szellemi teljesítményért és megkülönböztettségért, hajlandóság hajtani ezért, vágy arra, hogy az érettek közé számolják, és annak látszódjon	Szellemi látás	Napi megtapasztalása az Atya feltétlen szeretetének és elfogadásának és küldött, hogy bemutassa az ő szeretetét a családnak és másoknak
Harcolj azért, amid lehet	Jövő	A fiúság felszabadítja az örökségedet

Zsid. 12. 7-9.

„Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánt az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, a kit meg nem fenyít az apa? Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, melyben mindenek részesültek, korcsok vagytok és nem fiak. Aztán, a mi testi apáink fenyítették minket és becsülték őket; avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-e a lelkek Atyjának, és élünk!”

Összevetve a táblázattal és az írásokkal, határozzuk meg az árvaság és a fiúság szellemét. Az árvaság szelleme okozza, hogy valaki úgy éli az életét, mintha nem lenne számára nyugodt és biztonságos hely az Atya szívében. Úgy érzi, nincs helye a megerősítésnek, védelemnek, vigasztalásnak, hova-tartozásnak vagy ragaszkodásnak. Önközpontú, magányos, belülről elszigetelt, senkije sincs, akitől elnyerje az isteni örökséget. Ezért küzdenie kell, teljesítenie, harcolnia és mindent kiérdemelnie, amije csak van az életben. Ez könnyen aggódással, félelemmel és csalódással teli élethez vezet. **A fiúság szelleme az alárendelés szívbeli magatartásáról szól - alárendelve lenni mások küldetésének. Jézus maga mondta:**

Ján. 5. 19 „Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert a miket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is cselekszi”.

Valakinek alávetve lenni azt a szót is jelenti, hogy engedelmesség. A görögben ez a szó azt jelenti, „valami alá kerülni és felnyomni” (felemelni). Így a fiúság szellemét megkapni az, hogy magadat mások küldetése alá helyezed, és mindazt megteszed, amivel őket sikeressé teheted tudva, hogy fiúként/lányként, van egy örökséged, ott előtted . **A FIÚSÁG a biztonságról, fontosságról, önazonosságról, türelemről, alap-bizalomról, hűségről, alázatról és mások felé való nyitottságról szól.** Miután elolvastad az ellentét-táblázatot, és a meghatározásokat, talán azt mondod magadnak: „Jaj nekem!” Talán csak néhány kategóriába tudod magad beilleszteni, de valószínűleg lesz néhány, ahol a kettő között vérezel. Most már talán látod, miért járnak egyesek egészséges kapcsolatban Istennel és mások miatt voltak olyan problémásak neked, vagy másoknak, akiket ismersz.

Hogyan lehet elmozdítani az árvaság szellemét?

Az árvaság szelleme nem olyan valaki, akit (csak úgy) ki tudsz űzni, mert Isten-ellenes és testies magatartás, amely életünk során fejlődött ki. Személyiségünk és karakterünk részévé vált. **Az Atya szeretetének személyes megtapasztalása és a fiúság szelleméről való kijelentés által kell elmozdítani, „halálba adni.”** Ehhez újra kell rendezni az életünket. Peter Lord mostanában mondta. „Ha továbbra is azt teszed, amit eddig tettél, akkor azt fogod kapni, amit eddig is kaptál!” **ELŐSZÖR fel kell ismernünk, hogy szükségünk van változásra.** 1988 és 1991 között Trisha és én Houston Miles pásztorral voltunk egy szolgáló csoportban az Evangel Cathedral-nál Spartanburg. SC.-ban. Ebben az időben nem volt kijelentésünk arról, mit jelent szellemi árvaként vagy fiúként/lányként élni az életet. Azt gondoltuk, hűséges és megbízható tagjai vagyunk a stábnak. Soha nem beszéltünk a pásztor ellen. Nem szívtottunk vizsályt. De sokkal inkább szolgáló módjára cselekedtünk, mint fiakként, amint a gyülekezet és saját szolgálatunk építésén fáradoztunk. Mielőtt megkaptuk a fiúságról szóló kijelentést, nem voltunk képesek meglátni, hogy mi magunk sem voltunk a fiúság szellemében alávetve mások küldetésének, mindazt megtéve azt, ami őket sikeresebbé teszi. Azért voltunk ott, hogy magunknak nevet szerezzünk. Ugródeszkának használtuk ezt az időszakot és Miles pásztor, hogy rajta „átgázolva” azt tegyük majd, amit mi akarunk tenni. Nem a vele való kapcsolatért értékeltük őt, hanem azért, amit ő tehet értünk, s ami sikeresebbé tesz minket a szolgálatunkban.

Egy szülő gyorsan észreveszi a gyermekeiben lévő rossz szellemet, de továbbra is szeretheti és táplálhatja őket. Miles pásztor érzékelte a mi rossz szellemünket és továbbra is tisztelt minket, de nem tudott teljesen megbízni bennünk, amikor elkezdtük a Siloh Place Ministries-t 1991-ben. Sok pásztor, gyülekezet és mi magunk apostoli befedezőjeként hitt abban, amit csináltunk, és a rajtunk lévő kenetben, amivel vezetők felé szolgáltunk. De nem tudott teljesen azonosulni velünk és támogatni minket, mert tudta, hogy szívünk motívumai gyakran meg voltak fertőzve szellemi ambícióval. Amíg azon küszködtünk, hogy építsük a szolgálatot, gyakran gondoltunk arra, hogy neki van hatalma arra, hogy minket sikeresebbé és láthatóbbá (elismertebbé) tegyen, de nem tudtuk megérteni, miért tűnik úgy, hogy ezeket visszatartja tőlünk. Szomorú, hogy évekbe telt, mire kijelentést kaptunk arról, hogy nem Miles pásztorról volt szó, hanem a bennünk levő árva szellemről. Azután, 1997 októberében egy közeli barátunk Roger Gosnell pásztor elmondta nekünk, hogy megérezte, felismerte, hogy szívünk motívumai nem voltak tiszták Miles pásztorral és az Evangel Fellowship International (EFI) -vel, és azzal a szolgáló közösséggel kapcsolatban, amit ő alapított, és aminek mi is részesei voltunk. Először is nem láthattuk saját hibáinkat, mert annyira keményen dolgoztunk, hogy mindent helyesen tegyünk. **Az árva szellemű gyakran öncsalással küszködik, és máshol mutat rá a hibákra.** Néhány hétig kutattuk szívünk motívumát és a Szent Szellem elkezdett meggyőzni minket a bennünk levő szellemi árvaság sok jellemzőjéről. Szembentűntünk azzal az igazsággal, hogy az EFI-vel és évekkel korábban az Evangel Cathedral-nál azért a célért voltunk a szolgáló csoportban, hogy mit tudnának ők tenni azért, hogy minket támogassanak, hogy felépítsük a mi saját szolgálatunkat.

Másodszor, elkezdtük megvallani egymásnak az árvaság szellemének bűneit. **Amint elkezdtük felismerni a tisztátalan motívumainkat, olyan volt, mintha kiléptünk volna a sötétségből a viláosságra.** Hamarosan éreztük, hogy a szolgálatunk mögött lévő

motívumok elkezdtek megváltozni. Tudtuk, hogy ahhoz, hogy ebbe a kijelentésbe sokkal mélyebbre hatolhassunk, el kell mennünk Miles pásztorhoz és meg kell osztani vele a szívünket.

Harmadszor, tudtuk, hogy szükségünk van arra, hogy bocsánatot kapjunk azoktól, akik ellen vétkeztünk. Én, (Jack) egy 4 órás utazást csak arra szántam, hogy találkozzak Miles pásztorral és elmondjam neki, hogyan nyíltak meg a szemeink. Megosztottam vele, hogy 9 éven át mennyire híjával voltunk a fiúság szellemének, és összekapcsoltuk őt azzal, hogy ő mit tehetett volna értünk, és nem azzal, hogy mi hogyan tehattuk volna sokkal sikeresebbé azt a látást, amit Isten adott neki. Nem szándékosan szégyenítettük meg őt. Volt egy öntudatlan megragadása az elismerésnek bennünk. Meg voltunk vakítva saját árvaságunk következményei által a saját szükségünkre nézve. Valami olyasmit mondott: „Már rég megbocsátottam nektek, de vártam arra, hogy magatok is meglássátok és beismerjétek szükségéteket”. Olyan volt, mintha a velünk való kapcsolat újraszületett volna, amint az alapbizalom helyreállt.

Negyedszer, Trisha és én tudtuk, hogy ez egy naponkénti megtérésben való járás lesz. A fiúság szellemében való járás nem egy öltöny, amit felveszünk, hanem **a szívnek egy olyan megváltozása**, ami változást hozott a szokásainkban is. **Egy új szenvedély ébredt bennünk, hogy minden lehetséges módon áldás lehessünk** Miles pásztor számára, az EFI és helyi gyülekezetünk számára. Többé nem azért akartunk áldani, hogy valamit visszakapjunk. Többé nem vonakodva adtunk a javainkból. Többé nem akartunk látszani (szerepelni) vagy elfogadottnak lenni. Tudtuk, hogy önazonosságunk az Atya szeretetében van és szívünk vágya az lett, hogy mindent megtegyünk azért, hogy láthassuk mások látását és elhívását beteljesedni.

Ötödször, kaptunk kijelentést a saját örökségünkbe vezető magvetésről. Isten hamarosan beégetett néhány verset a szívünkbe

*Róm. 15. 27 „Mert tetszett nékik, és tartoznak is vele. Mert ha a pogányok azoknak a lelki javaiban részesültek, **tartoznak** nékik, viszont szolgálni a testiekben”. Gal. 6, 6-8 „Aki pedig az ígére taníttatik, közölje minden javát tanítójával. Ne tévelyegjete, Isten **nem csúfoltatik meg**; mert a mit vet az ember, azt aratja is. Mert a ki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; a ki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet”.*

Isten elkezdett beszélni velünk arról az adósságról, amivel tartoztunk a helyi gyülekezetünknek, az EFI-nek és Miles pásztorunknak mindazokért az évekért, amikor el kellett szenvedniük az éretlenségünket és segíteniük kellett a saját elhívásunkra való felkészülésben. Éveken keresztül a saját látásunknak vetettünk, és amit mi akartunk és arattunk, nagyon kicsi volt és testből volt. Szolgálatunk kicsi maradt, ismeretlen és küszködő. Volt idő, amikor elkezdtük visszafizetni adóságunkat és vetni mindazt, amit csak tudtunk tanácsadóinkba, apostoli befedezőinkbe, tanítóinkba és a helyi gyülekezetbe, annak érdekében, hogy az ő küldetésüket tegyük sikeressé. Hogyan szolgálhatnánk őket? Hogyan áldhatnánk? Hogyan támogathatnánk őket anyagilag? Hogyan imádkozhatnánk értük?

Hatodszor, elkezdjük megkapni saját örökségünket. Oly sok éven át, harcoltunk, törtettünk, kapaszkodtunk az elismerésért és a szolgálatért. Azután amint a fiúság szellemének szenvedélye feltámadt bennünk, majdnem egy éjszaka folyamán jöttek el Isten áldásai Shiloh Place Ministries-re, Trisha-ra és énrám, amint elkezdtük megkapni azt az örökséget, amiről Isten beszélt felőlünk sokszor 1980-tól kezdve.

„A gyógyítás és helyreállítás hangjává teszlek titeket a nemzetek számára.” 17 éven keresztül küszködtünk, de most a kenet elkezdett növekedni a képességeinkben, hogy előhozza az Atya gyógyító szeretetének üzenetét. Több ember tért meg, mint azelőtt valaha. Szolgálók, családok gyógyultak meg és álltak helyre. Meghívások kezdtek jönni a világ minden tájáról. Az anyagi támogatás is drámaian megnőtt. Az SPM a gyógyulás és helyreállítás hangjává vált a nemzetek között. Aminek az eléréséért szellemi árvaként évekig harcoltunk, nagyon rövid idő alatt eljött, amint Isten kitöltötte ránk jó tetszését, amint alávetésben és fiúságban kezdtünk el járni. Ez az ahol az Ő öröksége árad!

A szellemi árváknak nincs legális joguk az örökséghez. Az csak a fiaknak és lányoknak van fenntartva.

Sok ember kapott ígéket, hogy Isten hatalmasan használni fogja őket a mások felé való szolgálatban. Mégis úgy tűnik, hogy a szolgálat felszabadításának a napja, órája, késik az Úrtól, az életedben. Mások csodálkoznak azon, amiért minden ismert imát elimádkoztak az emberiségért szabadulásért, vagy érzelmi fájdalmakból való gyógyulásért, mégis még mindig küzdenek a csalódással, aggódással, magányossággal és félelmekkel. Trishának és nekem fel kellett tárunk a szellemi árvaság rejtett, öntudatlan következményeit. Sokkal többet kellene erről mondani, és én tudom néhány kérdésre a választ, és ezek megnyitják az ajtót sok másikhoz, hogy azok is fel legyenek tárva. Ha többet kell hallanod, megrendelheted a 3 részes kazetta sorozatot a SPM-től, (természetesen angolul) **„Szolgaságból a fiúságba”**. Sokkal mélyebbre megy ebben a kijelentésben, és szabaddá teszi a foglyokat, nagyobb kenetet szabadít fel a vezetőkben és nagyobb hatása van, mint bármi másnak, amit korábban tanultunk.

Az Atya szeretetével, Jack és Trisha Frost

Shiloh Place Ministries
PO Box 5, Conway, SC 29528
(843) 365-8990;
e-mail: info@shilohplace.org
www.shilohplace.org.

Fordította: Szabó Levente Gábor